

بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

**T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI
DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI**

Genel Yayın No: **1807**
Cep Kitapları: **180**

Yayın Yönetmeni: **Cafer Tayyar DOYMAZ**
Yayın Koordinatörü: **Önder ÖZKAN**
Hazırlayan: **Dr. Elif ERDEM**
Grafik & Tasarım: **Ali YÜCEER**
Baskı Takip: **Hacı Duran NAMLI**

Baskı: Epa-mat
Ağaçişleri Sanayi Sitesi 1357. Sok. No:41
Yenimahalle/Ankara
Tel: [0 312] 394 48 63

4. Baskı, Şubat 2024

ISBN: 978-625-7137-01-0
2024-06-Y-0003-1807
Sertifika No: 12930

Eser İnceleme Komisyonu Kararı: **22.04.2020/19**

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: [0 312] 294 43 93 Faks: [0 312] 294 42 57
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

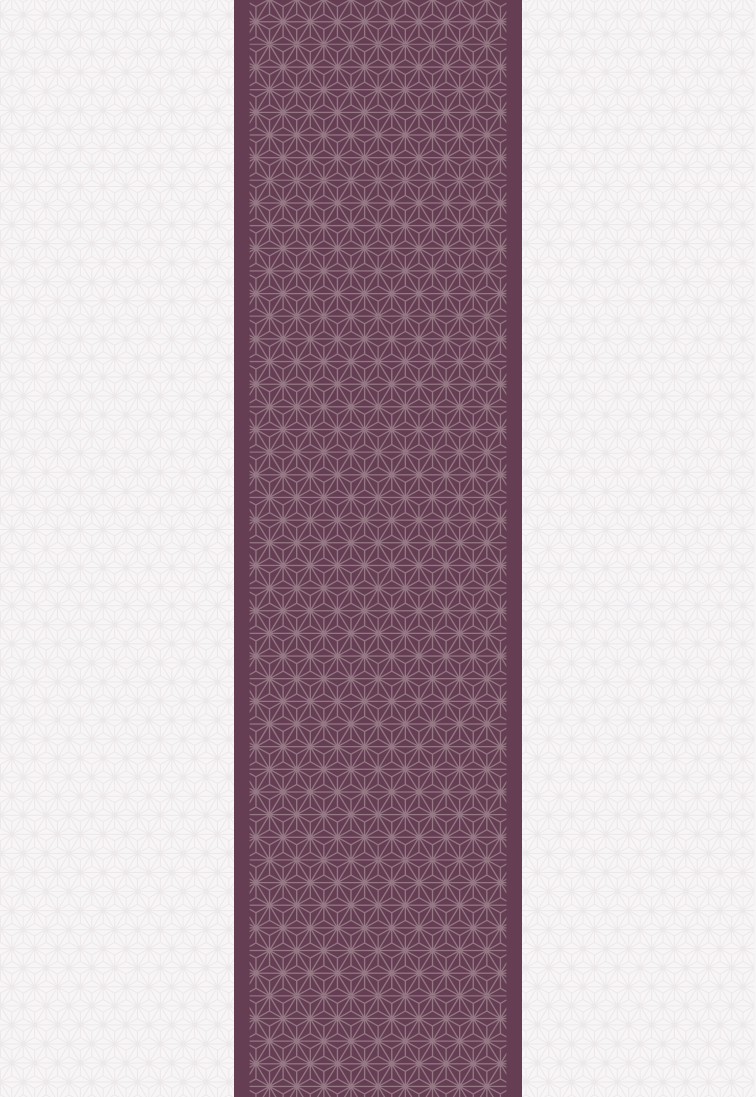
Dağıtım ve Satış:

Döner Sermaye Daire Başkanlığı
Tel: [0 312] 295 71 53 - 71 56 Faks: [0 312] 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

40 HADİSTE ÂHİRET BİLİNCİ

ÖN SÖZ

Âhirete iman etmek, mümin olmanın temel şartlarından biridir. Ölümden sonra sonsuz bir hayatın var olduğuna ve bütün insanların dünyada yapıp ettiklerinin karşılığını âhirette alacaklarına inanan kişi, ebedî mutluluğu elde etme yolunda bir ömür yaşar. Zira âhîret gününe iman etmek, insanı sosyal ilişkilerinde sorumlu, çevresindeki canlı-cansız bütün varlıklarla iletişimde hassas kılar. Bu hassasiyeti “âhîret bilinci” olarak adlandırmak mümkündür.

İnsanda adalet duygusu fitridir. Hayatı boyunca birçok haksızlığa muhatap olan insan, hakkını tam olarak alabileceği bir zamanın özlemine çeker. İyi ile kötünün, zalim ile mazlunun, haklı ile haksızın tam olarak ayrılacağı bir günün gelmesini ister. İşte bu gün, âhîret günüdür. Dolayısıyla Yüce Allah'ın kudreti ve adaleti ile dünyaya ait bütün hesapların en ince ayrıntısıyla görüleceği ve verilen emeklerin karşılığını bulacağı sonsuz bir yaşamın varlığına inanmak, insan için büyük bir teselli kaynağıdır.

Âhirete inanmak insanın ahlâkî duruşunu ve davranış biçimlerini doğrudan etkiler. Peygamber Efendimiz, âhirete iman ile ahlâk arasındaki güçlü ilişkiye şöyle dikkat çeker: *“Allah’a ve âhiret gününe iman eden kişi misafirine ikram etsin. Allah’a ve âhiret gününe iman eden kişi komşusunu rahatsız etmesin. Allah’a ve âhiret gününe iman eden kişi ya hayır söylesin ya da sussun.”* (Ebû Dâvûd, Edeb, 122-123).

Âhirete iman etmek, insanın hayatına anlam katar, yön verir, değer kazandırır. Bu inanç, insana bütün davranışlarını yüce bir gaye için yaptığı bilincini aşlar. Ebedî dünyayı da hesaba katan bir sorumluluk duygusuyla hareket eden insan kötülüklerden uzak durur. Dünya hayatını iyilik, dürüstlük, yardımseverlik, Yüce Allah’a ihlasla ibadet etme gibi salih ameller üzerine inşa eder.

Âhirete inanan insan, dünya hayatında ölçülü, tutarlı hareket eder. Kin, haset, düşmanlık, nefret gibi duygularını törpüler. Affetme, bağışlama, adil ve merhametli olma duygularını geliştirir. Kendisi, ailesi, çevresi ve toplumu ile barışık yaşar. Belâ ve musibetler karşısında sabırlı ve fedakârca davranabilir. Huzuru ve mutluluğu servet, şöhret, kudret gibi fâni şeylerde değil, Allah’a imanda ve bu iman

çerçevesinde yaşamakta arar. Rabbinin rızasını kazanabileceği işleri yapmaya çalışır.

Kâinatta sayısız nimetlerle donatılan insanoğlu, elbette hakları yanında bazı sorumluluklar da taşımaktadır. Âhirete iman, bu sorumlulukları yerine getirme konusunda kişiyi güçlü ve kararlı kılar, azimli ve çalışkan olmasını sağlar. Dünyada âhiretin ebedî mutluluğunu ve sonsuz nimetlerini düşünerek Yaratan'ının gösterdiği doğrultuda hareket eden mümin, hiç şüphesiz âhirette cennetle mükâfatlandırılacaktır. Bu bağlamda Allah Resûlü'ne, "Müminlerin en akıllısı, şuurlusu kimdir?" diye sorulduğunda, "*Ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonraki hayatı için en güzel şekilde hazırlanan kim-sedir.*" diye cevap vermiştir (İbn Mâce, Zühd, 31).

Huzurlu bir toplumun mayasında da âhirete yürekte iman eden bireylerin doğru davranışları yer alır. Çünkü âhîret bilinciyle hareket eden bireyler, erdemli olurlar. Hak hukuka riayet ederler. Varlığa saygı ve şefkat gösterirler. Elinizdeki bu çalışma âhîret bilinci ile yaşamamanın ipuçlarını Sevgili Peygamberimizin hadislerinde arıyor ve sizlere âhîrete dair kırk hadis-i şerif sunuyor.

«الإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَبِلِقَائِهِ،
وَرُسُلِهِ وَتُؤْمِنَ بِالْبَعْثِ.»

“İman; Allah’a, meleklerine, kitaplarına, O’na kavuşmaya, peygamberlerine iman etmendir. (Aynı şekilde) öldükten sonra dirilişe iman etmendir.”

(Buhârî, İmân, 37)

«مَنْ مَاتَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، قِيلَ لَهُ: ادْخُلِ
الْجَنَّةَ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ شِئْتَ.»

“Allah’a ve âhîret gününe iman ederek
ölen kimseye, ‘Cennetin sekiz kapısının
hangisinden dilerse gir.’ denir.”

(İbn Hanbel, I, 17)

«وَاللّٰهُ! مَا الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مِثْلُ مَا يَجْعَلُ أَحَدُكُمْ
إِضْبَعَهُ هَذِهِ - وَأَشَارَ يَحْيَىٰ بِالسَّبَابَةِ - فِي الْيَمِّ
فَلَيَنْظُرُ (أَحَدُكُمْ) بِمَ يَرْجِعُ.»

“Vallahi, âhiretin yanında dünya(nın konumu), ancak birinizin şu (işaret) parmağını denize daldırması gibidir; (parmağının) ne (kadar su) ile döneceğine bir baksın!”

(Müslim, Cennet, 55)

«أَعْظَمُ النَّاسِ هَمًّا، الْمُؤْمِنُ الَّذِي يَهْمُ بِأَمْرِ دُنْيَاهُ وَأَمْرِ
آخِرَتِهِ.»

“Kaygısı en büyük insan, dünya ve âhiret işlerine önem veren mümin insandır.”

(İbn Mâce, Ticâret, 2)

«يُبْعَثُ كُلُّ عَبْدٍ عَلَى مَا مَاتَ عَلَيْهِ.»

“Her kul öldüğü hâl üzere diriltilecektir.”

(Müslim, Cennet, 83)

«الْكَيِّسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ،
وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللَّهِ.»

“Akıllı kişi kendisini hesaba çeken ve ölümünden sonrası için çalışandır. Aciz kişi ise arzularına uyup bir de Allah'tan (bağışlanma) umandır.”

(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 25)

«... بِئْسَ الْعَبْدُ عَبْدٌ سَهَى وَلَهَى وَنَسِيَ الْمَقَابِرَ
وَالْبِلَى بِئْسَ الْعَبْدُ عَبْدٌ عَتَا وَطَغَى وَنَسِيَ الْمُبْتَدَا
وَالْمُنْتَهَى...»

“...(Gaflete) dalan, gülüp oynayan, kabirleri
ve toprak altında çürümeyi unutan kul
ne bedbahttır! Azan, haddi aşan, nereden
geldiğini ve nereye gittiğini unutan kul ne
bedbahttır!...”

(Tirmizî, Sıfâtü'l-kıyâme, 17)

«أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَتَى
السَّاعَةُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟
قَالَ: مَا أَعَدَدْتَ لَهَا؟»

Bir adam Hz. Peygamber'e (s.a.s.), “Kıyamet ne zaman kopacak yâ Resûlallah?” diye sordu. Bunun üzerine Hz. Peygamber şöyle dedi: “Onun için ne hazırladın?”

(Buhârî, Edeb, 96)

«حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ.»

“Cehennem, (nefsin hoşuna giden) şehvetlerle; cennet ise (nefsin hoşlanmadığı) zorluklarla kuşatılmıştır.”

(Buhârî, Rihâk, 28)

«... مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا
وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ.»

“... Kim Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan ve peygamber olarak Muhammed'den razı olursa ona cennet vacip olur.”

(Müslim, İmâre, 116)

«...فَمَنْ أَحَبَّ أَنْ يُزْحَرَ عَنِ النَّارِ وَيَدْخُلَ الْجَنَّةَ
فَلْتَأْتِهِ مَنِيَّتُهُ وَهُوَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَلَيَأْتِ إِلَى
النَّاسِ الَّذِي يُحِبُّ أَنْ يُؤْتَى إِلَيْهِ...»

“...Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete girmek isterse Allah’a ve âhiret gününe iman etmiş olduğu hâlde can versin. Bir de insanların kendisine nasıl davranmalarını istiyorsa, o da onlara öyle davransın...”

(Müslim, İmâre, 46)

« اِقْرَأُوا الْقُرْآنَ فَإِنَّهُ يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ شَفِيعًا
لِأَصْحَابِهِ... »

“Kur’an okuyun! Çünkü Kur’an, kıyamet
gününde dostlarına
(okuyucularına) şefaati olacaktır...”

(Müslim, Müsâfirin, 252)

«مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ وَعَمِلَ بِمَا فِيهِ، أُلْبِسَ وَالِدَاهُ تَاجًا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ، ضَوْءُهُ أَحْسَنُ مِنْ ضَوْءِ الشَّمْسِ فِي بُيُوتِ
الدُّنْيَا لَوْ كَانَتْ فِيكُمْ، فَمَا ظَنُّكُمْ بِالَّذِي عَمِلَ بِهِذَا؟»

“Kur’an-ı Kerim’i okuyan ve hükümleriyle
amel edenin anne - babasına kıyamet
günü bir taç giydirilir. Bu tacın ışığı şayet
aranızda olmuş olsa, dünya evlerindeki
güneş ışığından daha güzeldir. O hâlde amel
edenin kendisi hakkında ne düşünürsünüz?
(Bir de onun mükafatını düşünün)”

(Ebû Dâvûd, Vitir, 14)

«أَوَّلُ مَا يُحَاسَبُ بِهِ الْعَبْدُ صَلَاتُهُ فَإِنْ كَانَ أَكْمَلَهَا وَإِلَّا
قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: أَنْظِرُوا لِعَبْدِي مَنْ تَطَوَّعَ فَإِنْ وُجِدَ لَهُ
تَطَوُّعٌ قَالَ: أَكْمِلُوا بِهِ الْفَرِيضَةَ.»

“(Kıyamet günü) kulun ilk hesaba çekileceği şey namazıdır. Eğer bunu tam olarak yapmışsa (ne âlâ!) Ama (farz namazları tamam) değilse Yüce Allah, ‘Kulumun nafilelerine bakın.’ buyurur. Eğer nafile namazı bulunursa, ‘Onunla farzları tamamlayın.’ buyurur.”

(Nesâî, Salât, 9)

«مَنْ أَنْفَقَ زَوْجَيْنِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ نُودِيَ فِي
الْجَنَّةِ: يَا عَبْدَ اللَّهِ! هَذَا خَيْرٌ. فَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصَّلَاةِ
يُدْعَى مِنْ بَابِ الصَّلَاةِ وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الْجِهَادِ يُدْعَى
مِنْ بَابِ الْجِهَادِ وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصَّدَقَةِ يُدْعَى مِنْ
بَابِ الصَّدَقَةِ وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الصِّيَامِ دُعِيَ مِنْ بَابِ
الرَّيَّانِ.»

“Kim Yüce Allah yolunda malından çiftler çiftler harcamada bulunursa, cennette, ‘Ey Allah’ın kulu, işte hayır budur!’ diye seslenilir. Kişi namaz kılanlardan ise namaz kapısından çağrılır. Cihad edenlerdense cihad kapısından çağrılır. Sadaka verenlerdense sadaka kapısından çağrılır. Oruç tutanlardan ise Reyyân kapısından çağrılır.”

(Nesâi, Sıyâm, 43)

«إِنَّ ظِلَّ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صَدَقَتُهُ.»

“Kıyamet günü müminin gölgesi (onu himaye edecek şey) sadakasıdır.”

(İbn Hanbel, IV, 233)

«لَا تَزُولُ قَدَمُ ابْنِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ عِنْدِ رَبِّهِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ خَمْسٍ، عَنْ عُمْرِهِ فِيْمَ أَفْنَاهُ، وَعَنْ شَبَابِهِ فِيْمَ أَبْلَاهُ، وَمَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيْمَ أَنْفَقَهُ، وَمَاذَا عَمِلَ فِيْمَا عَلِمَ.»

“Kıyamet gününde insanoglu Őu beŐ Őeyden hesaba çekilmedikçe Rabbinin huzurundan bir yere kımıldayamaz: ömrünü nerede ve nasıl tükettiğinden, gençliğini nerede ve nasıl geçirdiğinden, malını nerden kazanıp nerede harcadığından, bildiğiyle amel edip etmediğinden.”

(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 1)

«مَنْ شَابَ شَيْبَةً فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ.»

“Kim saçını sakalını Allah yolunda
(çalışırken) ağartırsa, bu (beyazlık) kıyamet
günü kendisi için nur olur.”

(Tirmizî, Fedâilü'l-cihâd, 9)

«أَوَّلُ مَنْ يُدْعَى إِلَى الْجَنَّةِ الَّذِينَ يَحْمَدُونَ اللَّهَ فِي
السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ.»

“(Kıyamet gününde) cennete ilk çağrılacak olanlar, bolluk zamanında olduğu gibi darlık zamanında da Allah’a hamdedenlerdir.”

(Hâkim, Müstedrek, II, 706)

«... وَمَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ أَحَبَّنِي كَانَ
مَعِيَ فِي الْجَنَّةِ.»

“...Kim benim sünnetimi hayata geçirirse
gerçekten beni seviyor demektir.
Beni seven kimse de benimle birlikte
cennette olur.”

(Tirmizî, İlim, 16)

«أَوْلَى النَّاسِ بِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَيَّ صَلَاةً.»

“Kıyamet günü insanların bana en yakını,
bana en çok salâvat getirendir.”

(Tirmizî, Vitr, 21)

«إِنَّكُمْ تُدْعَوْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَسْمَائِكُمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِكُمْ
فَأَحْسِنُوا أَسْمَاءَكُمْ.»

“Şüphesiz ki siz kıyamet günü isimlerinizle ve babalarınızın isimleriyle çağrılacaksınız. O hâlde (çocuklarınıza) güzel isimler koyun.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 61)

«إِضْمَنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ، أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ،
أُصَدِّقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ، وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ، وَأَدُّوا إِذَا
أَوْثَمِنْتُمْ، وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ، وَعُصُّوا أَبْصَارَكُمْ، وَكُفُّوا
أَيْدِيَكُمْ.»

“Siz bana kendinizden altı şeyi garanti edin, ben de size cenneti garanti edeyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin. Söz verdiğiniz zaman onu yerine getirin. Size bir şey emanet edildiğinde onu sahibine verin. Namusunuzu koruyun. (Harama) bakmaktan sakının. Elinizi (kötü işlerden) çekin.”

(İbn Hanbel, V, 323)

«مَنْ نَفَسَ عَنْ مُسْلِمٍ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا نَفَسَ اللَّهُ
عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَمَنْ يَسَّرَ عَلَى مُعْسِرٍ
يَسَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَمَنْ سَتَرَ عَلَى مُسْلِمٍ
سَتَرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ
مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ.»

“Kim bir Müslüman’ın dünya sıkıntılarından bir sıkıntıyı giderirse, Allah da onun kıyamet günündeki sıkıntılarından birini giderir. Kim darda kalan bir kimsenin işini kolaylaştırırsa, Allah da dünya ve âhirette onun işlerini kolaylaştırır. Kim bir Müslüman’ın ayıbını örterse, Allah da dünya ve âhirette onun ayıplarını örter. Kul, kardeşinin yardımında olduğu sürece, Allah da onun yardımcısı olur.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 60)

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُؤْذِ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ.»

“Kim Allah’a ve âhîret gününe iman ediyorsa komşusuna eziyet etmesin. Kim Allah’a ve âhîret gününe iman ediyorsa misafirine ikramda bulunsun. Kim Allah’a ve âhîret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin ya da sussun!”

(Buhârî, Edeb, 3)

«...مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ...»

“...Kim Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsa
akraba ile irtibatını sürdürsün...”

(Buhâri, Edeb, 85)

« مَا شَيْءٌ أَثْقَلُ فِي مِيزَانِ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ خُلُقٍ
حَسَنٍ، وَإِنَّ اللَّهَ لَيُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَدِيءَ. »

“Kıyamet günü müminin mizanında güzel ahlâktan daha ağır bir şey yoktur. Muhakkak ki Allah söz ve fiilleri çirkin kimselere son derece öfkelenir.”

(Tirmizî, *Birr ve sıla*, 62)

«سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا
يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ قَالَ: تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ.
وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ قَالَ: الْفَمُّ
وَالْفَرْجُ.»

Resûlullah'a (s.a.s.), “İnsanların cennete girmelerine en fazla sebep olan şeyler nelerdir?” diye soruldu. Resûlullah, “Allah’tan sakınmak (takva) ve güzel ahlâktır.” buyurdu. “İnsanların cehenneme girmelerine en çok sebep olan şeyler nelerdir?” diye soruldu. Resûlullah, “Ağız/dil ve cinsel organdır.” diye cevap verdi.

(Tirmizî, Birr ve sıla, 62)

«أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَنْ يَحْرُمُ عَلَى النَّارِ، وَبِمَنْ تَحْرُمُ عَلَيْهِ
النَّارُ؟ عَلَى كُلِّ قَرِيبٍ هَيِّنٍ لَيِّنٍ سَهْلٍ.»

“Kendisi cehennem ateşine ve cehennem
ateşi de kendisine haram olan kişiyi size
bildireyim mi? Cana yakın, yumuşak huylu,
kolaylaştırıcı kimse.”

(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 45)

«مَنْ قَامَ مَقَامَ رِيَاءٍ وَسُمْعَةٍ، رَأَى اللَّهَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَسَمِعَ.»

“Kim, görsünler ve duysunlar diye iş yaparsa,
Allah kıyamet günü onun maksadının
gösteriş ve insanlara duyurma olduğunu
ortaya çıkarır.”

(Dârimî, Rikâk, 35)

«اتَّقُوا الظُّلْمَ، فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.»

“Zulümden sakının! Çünkü zulüm kıyamet gününde karanlıklar olacaktır.”

(Müslim, Birr ve sıla, 56)

«تَجِدُ مِنْ شَرِّ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ اللَّهِ، ذَا الْوَجْهَيْنِ
الَّذِي يَأْتِي هُوَ لَاءِ بَوَّجِهٍ وَهُوَ لَاءِ بَوَّجِهٍ.»

“Kıyamet günü Allah katında insanların en kötülerinin şunlara bir yüzle, bunlara başka bir yüzle gelen ikiyüzlüler olduğunu görürsün!”

(Buhârî, Edeb, 52)

«قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: ثَلَاثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: رَجُلٌ
أَعْطَى بِي ثُمَّ غَدَرَ، وَرَجُلٌ بَاعَ حُرًّا فَأَكَلَ ثَمَنَهُ، وَرَجُلٌ
اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا فَاسْتَوْفَى مِنْهُ وَلَمْ يُعْطِهِ أَجْرَهُ.»

“Yüce Allah şöyle buyurur: ‘Kıyamet gününde karşısına bir hasım olarak dikileceğim üç çeşit insan vardır: Benim ismimi kullanarak söz verip sözünde durmayan kimse, hür bir insanı köle diye satıp parasını yiyen kimse ve bir işçiyi istihdam edip işini yaptırdığı hâlde ücretini vermeyen kimse.’”

(Buhârî, İcâre, 10)

«يَخْلُصُ الْمُؤْمِنُونَ مِنَ النَّارِ، فَيُحْبَسُونَ عَلَى قَنْطَرَةٍ
بَيْنَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ، فَيُقَصُّ لِبَعْضِهِمْ مِنْ بَعْضِ مَظَالِمِ
كَانَتْ بَيْنَهُمْ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا هُذِّبُوا وَنُقُوا أُذِنَ لَهُمْ
فِي دُخُولِ الْجَنَّةِ...»

“Kıyamet günü müminler ateşten kurtulurlar ve cennetle ateş arasındaki bir köprü üzerinde durdurulurlar. Orada, dünyada iken aralarında meydana gelmiş haksızlıklar için kısas yapılır. Nihayet haksızlıklardan temizlendikleri ve pak oldukları zaman cennete girmelerine izin verilir...”

(Buhârî, Rikâk, 48)

«إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي، يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِصَلَاةٍ وَصِيَامٍ
وَزَكَاةٍ، وَيَأْتِي قَدْ شَتَمَ هَذَا، وَقَذَفَ هَذَا، وَأَكَلَ مَالَ هَذَا،
وَسَفَكَ دَمَ هَذَا، وَضَرَبَ هَذَا، فَيُعْطَى هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ،
وَهَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ، فَإِنْ فَنَيْتَ حَسَنَاتِهِ، قَبْلَ أَنْ يُقْضَى
مَا عَلَيْهِ، أَخَذَ مِنْ خَطَايَاهُمْ فَطَرَحَتْ عَلَيْهِ، ثُمَّ طُرِحَ فِي
النَّارِ.»

“Şüphesiz ki ümmetimin müflisi, kıyamet günü namaz, oruç ve zekâtla gelir. Aynı zamanda şuna sövmüş, buna iftira etmiş, şunun malını yemiş, bunun kanını dökmüş ve şunu dövmüş bir hâlde gelir. Bunun üzerine iyiliklerinin sevabı şuna buna verilir. Üzerindeki kul hakları bitmeden sevapları biterse, hak sahiplerinin günahları kendisine yüklenir. Sonra da cehenneme atılır.”

(Müslim, Birr ve sıla, 59)

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ دَعَاَهَا لِأُمَّتِهِ وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي
شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ.»

“Her peygamberin ümmeti için yaptığı bir
dua vardır. Ben duamı kıyamet gününde
ümmetime şefaath için sakladım.”

(Müslim, İmân, 341)

«قَالَ اللَّهُ أَعَدَدْتُ لِعِبَادِي الصَّالِحِينَ مَا لَا عَيْنٌ رَأَتْ،
وَلَا أُذُنٌ سَمِعَتْ،
وَلَا خَطَرَ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ...»

“Allah (c.c) şöyle buyurdu:
Ben salih kullarım için cennette hiçbir gözün
görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve
hiçbir insanın hayal edemeyeceği nimetler
hazırladım...”

(Buhârî, Bed'ü'l-halk, 8)

«لَوْ أَنَّ قَطْرَةً مِنْ الزَّقُومِ قُطِرَتْ فِي دَارِ الدُّنْيَا لَأَفْسَدَتْ
عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا مَعَايِشَهُمْ فَكَيْفَ بِمَنْ يَكُونُ طَعَامُهُ.»

“(Cehennemliklerin yiyeceđi olan)
zakkumun bir damlası dñnyaya dñşmñş
olsaydı dñnyadakilerin geğim kaynaklarını
mahvederdi. Peki ya yiyeceđi zakkum olan
nasıl dayanacak!”

(Tirmizî, Sıfatü cehennem, 4)

«كَانَ أَكْثَرُ دَعْوَةٍ يَدْعُو بِهَا يَقُولُ:
«اللَّهُمَّ آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ.»

(Allah Resûlü) en çok şöyle dua ederdi:
“Allah’ım, bize dünyada iyilik ver, âhirette de
iyilik ver ve bizi cehennem azabından koru!”

(Müslim, Zikir, 26)

«...اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلَكَ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ،
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا عَادَ بِهِ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ، اللَّهُمَّ إِنِّي
أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَعُوذُ
بِكَ مِنَ النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَسْأَلُكَ
أَنْ تَجْعَلَ كُلَّ قَضَاءٍ قَضَيْتَهُ لِي خَيْرًا.»

“... Allah’ım! Kulun ve Peygamberin (Hz. Muhammed’in) senden istediği her çeşit hayrı ben de isterim ve onun sana sığındığı şerlerden ben de sana sığınırım. Allah’ım! Şüphesiz ben senden cenneti ve beni cennete yaklaştıran söz ve amelleri istiyorum. Cehennem ateşinden ve beni ona yaklaştıran söz ve davranışlardan sana sığınıyorum. Senden, benim için takdir ettiğin her hükmü hayırlı kılmanı diliyorum.”

(İbn Mâce, Duâ, 4)

